

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ: 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Τεύχ.: 17ο Έτος: 2013

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Φιλανθρωπικό Σωματείο
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Α.Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 3399/1964

ΕΔΡΑ:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22
Τ.Κ. 54621 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. FAX 2310 233548 - ΤΗΛ. 277950

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΗΛΙΑΣ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

1. Η. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ
2. Γ. ΚΙΟΣΣΕΣ
3. Α. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ
4. Π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Τιμή φύλλου: 1€

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1. ΠΕΙΡΑΙΩΣ	5211 - 036427 - 751
2. ΕΘΝΙΚΗ	213/296025-73
3. ΕΜΠΟΡΙΚΗ	400/328013 - 23

Γιά τις καταθέσεις των Είσορων και Δωρεών σας, στους παραπάνω λογαριασμούς, παρακαλούμε να μας αποστέλλετε φωτοαντίγραφο της απόδειξης κατάθεσής σας στην ταχυδρομική μας διεύθυνση:

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 22, Τ.Κ. 54621
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

όπου επίσης μπορείτε να μας στέλνετε και ταχυδρομικές επιταγές στο όνομα του Προέδρου μας κ. ΗΛΙΑ ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ, για να μπορούμε στη συνέχεια να σας αποστέλλουμε την σχετική επίσημη απόδειξη του Σωματείου μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Σε περίπτωση που επιθυμείτε να δωρήσετε χρήματα από τό σπίτι σας, είτε από τον χώρο της εργασίας σας, παρακαλούμε να επικοινωνείτε με τον κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στά τηλέφωνα:

1. 2310 927440
2. 6937 092430

Τό ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

1. ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ ΗΛΙΑΣ, Πρόεδρος	τηλ. 2310-302217
2. ΚΑΡΥΔΑΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, Αντιπρόεδρος	τηλ. 2310-852481
3. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Γ. Γραμματέας	τηλ. 2310-318588
4. ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΜΙΧΑΗΛ, Ταμίας	τηλ. 2310-311042
5. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-924231
6. ΚΩΤΙΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Μέλος	τηλ. 2310-922913
7. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΕΡΟΜΙΧΑΛΟΣ	τηλ. 2310-323990

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατά
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πέντησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκαρτε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας· ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεῆμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ἐθνικῆς Ἀμύνης 22, Τ.Κ. 546 21 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 233 548 - τηλ. 2310 277950
ΤΕΥΧΟΣ 17ο ΕΤΟΣ 2013

ΚΑΙ ΚΛΙΜΑΞ ΠΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΝ, Ο ΤΑΦΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ

Στά βιβλία της Ἐκκλησίας μας, ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, πού γιορτάζεται στίς 15 Αὐγούστου, σημειώνεται μ' αὐτά τά λόγια: «τῇ ἱε' τοῦ μηνός, μνήμη τῆς Πανσεβασμίας μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας». Καί ἀναφέρεται στή συνέχεια τοῦ συναξαριοῦ ὅλη ἡ ὑπόθεση τῆς Μεταστάσεως τῆς Παναγίας, ὅπως μᾶς τήν διέσωσε ἡ πάντιμη Παράδοση, μιά πού τά Εὐαγγέλια δέν ἀναφέρουν τίποτε γιά τήν Κοίμηση τῆς Παναγίας.

Ὅταν ὁ Χριστός θέλησε νά καλέσει κοντά του τήν Παναγία Μητέρα του, τῆς φανέρωσε αὐτή τή θέλησή του τρεῖς μέρες πρὶν ἀπό τήν Κοίμηση, στέλνοντας τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, τόν ἴδιον ἄγγελο πού εἶχε ὑπουργήσει καί στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ἀρχάγγελος κατέβηκε, τῆς ἔδωσε ἕνα κλωνάρι φοινικιάς - ἴσως κι αὐτό νά κρύβει ἕνα βαθύ συμβολισμό - καί τῆς ἀνήγγειλε

τή θεία τῆς Μετάσταση ἀπό τή γῆ στόν Οὐρανό, ἀπό τή ζωή τήν πρόσκαιρη, στή ζωή τήν ἀθάνατη. Ἀκούοντας τόν ἄγγελικό αὐτό λόγο ἡ Παναγία, ἐχάρηκε κι ἀνέβηκε μέ σπουδή πάνω στό Ὅρος τῶν ἐλαιῶν γιά νά προσευχηθεῖ καί νά εὐχαριστήσῃ τό Θεό. Στό δρόμο πού ἀνέβαινε πρὸς τό Ὅρος, τά δένδρα, σάν νά ἔταν ἔμψυχα καί λογικά, ἔσκυβαν καί τήν προσκυνοῦσαν. Εἶναι γνωστό, πῶς ἐκεῖ ψηλά ἀνέβαινε συχνά ἡ Παναγία καί προσεύχονταν ὥρες πολλές. Τόσο πολύ, πού, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ἀπ' τίς συνεχεῖς γονυκλισίες τῆς Παναγίας οἱ πλάκες τοῦ ἐδάφους ἐβαθούλωσαν, κι αὐτά τά βαθουλώματα φαίνονταν ὥς τόν καιρό πού ζοῦσε ὁ ἅγιος Ἀνδρέας καί πιό ὕστερ' ἀκόμη: «τάς κλίσεις τῶν ἱερῶν γονάτων τοῦ πανάγνου σώματος αἱ πρὸς τοῦδαφος κατεστρωμέναι πλάκες διωλύγιον (μεγαλοφώνως) ἀνακράζουσιν». Ἀφοῦ ἔμειν' ἐκεῖ

πολλήν ώρα ή Παναγία καί προ-
σευχήθηκε, γύρισε στό σπίτι της,
όπου μπαίνοντας αίσθάνθηκε σάν νά
τό κουνούσε κάποιος σεισμός. Άναψε
φώτα πολλά καί κάλεσε τίς συγγένισσες καί
τίς γειτόνισσές της. Καθαρίζει κι' εὐπρεπίζει τά
πάντα, μέχρι καί τό νεκροκρέββατό της, κι' ἔτσι
τοὺς φανερώνει τά λόγια τοῦ Θεοῦ πού της
ἔφερε ὁ Ἀρχάγγελος· τοὺς δείχνει καί τό κλωνάρι
της φοινικιάς. Οἱ καλεσμένες γυναῖκες ἄρχισαν
νά θρηνοῦν καί νά χύνουν δάκρυα. Κι' ή Πανα-
γία τίς παρηγοροῦσε, πώς κι ἀπό τόν Οὐρανό θά
τίς φυλάγει καί ὅταν της τό ζητοῦν θά τίς παρη-
γορεῖ στόν πόνο τους. Ἐκεῖνη τήν ώρα μιά
βροντή ἀκούστηκε καί σύννεφα πολλά ἐσκέπα-
σαν τό σπίτι της Παναγίας. Κι' ἕνας-ἕνας ἄρχι-
σαν νά κατεβαίνουν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού
ἀρπαχτήκανε μέ θαῦμα στά σύννεφα κι' ἔφτα-
σαν ἐδῶ ἀπό τά πέρατα της Οἰκουμένης, ὅπως
λέγει καί ὁ ἱερός ὕμνογράφος:

Νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους
αἰθερίους διήρπαζον
καί κοσμικῶς διεσπαρμένους
ὁμοχώρους παρέστησαν,
τῷ ἀχράντῳ σου σώματι.

Μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους ἦταν κι ὁ Ἅγιος
Διονυσῖος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ διδάσκαλός του
ἁγῶς Ἰερόθεος, ὁ ἀπόστολος Τιμόθεος κι ἄλλοι
ἱεράρχαι, καθὼς κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἐκεῖ
δέν μπορούσε νά ξεχωρίσει κανεῖς ποιά ἦταν
δάκρυα λύπης καί ποιά δάκρυα χαρᾶς, πού
ἐσταζον πλούσια ἀπ' τά μάτια τῶν ἁγίων Ἀπο-
στόλων. Ἡ Παναγία τοὺς ἀποχαιρετᾷ ὅλους,
προσέχεται μέ θερμές δεήσεις καί ἰκεσίες
στόν Υἱό καί Θεό της, γιά τήν εἰρήνη τοῦ
κόσμου καί γιά τήν ἐνδυνάμωση τῶν
Ἀποστόλων, καί ἀνακλίνεται στό νεκρο-
κρέββατο πού ἡ ἴδια πρίν λίγο εἶχ' ἐτοιμά-
σει. Ἐκκαλεῖ τοὺς Ἀποστόλους καί παραδίνει τήν
καρδιά της καί τήν παραλάβει - ὅπως εἰκονίζει τό
ἱερό εἰκονογραφία, πού δείχνει τό
ἅγιο πνεῦμα νά ἀνέβηκε σάν νήπιο στόν οὐρανό τήν
Παναγία. Τότε οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ της
ἐκτίμησαν καί ἐπὶ τῷ ἐνταφίῳ ἐγκώμια, σήκωσαν τό νε-
κροκρέββατο καί μέ λαμπάδες καί ὕμνους ἐξο-
στειλεν βαθιά, σκύβει αὐτή τή μέρα, βλέπει τόν
ἄδειο τάφο της, πληροφορεῖται τήν θεία Μετά-
σταση καί βλέπει στό βάθος τῶν θείων κριμάτων
καί τήν ἐλπίδα της δικῆς του μεταστάσεως. Κ' ἔτσι

ἀγγέλων. Μόνο οἱ φθονεροί Ἑβραῖοι δέ βα-
στοῦσαν νά βλέπουν καί ν' ἀκούουν τόσα θαύ-
ματα, καί σκέφτηκαν νά γκρεμίσουν καί νά
μολύνουν τό νεκροκρέββατο της Παναγίας. Δέν
πρόφτασαν ὅμως νά προχωρήσουν στή σατανική
τους ἐπιχείρηση καί τυφλώθηκαν ὅλοι τους.
Ἕνας μάλιστα, πού πλησίασε τό πάναγνο σῶμα
της Παναγίας ἄφησ' ἐκεῖ κομμένα, στή στιγμή,
τά χέρια του. Μόνον ἀργότερα, σάν μετανόησαν
εἰλικρινά καί πίστεψαν, εἶδαν τό φῶς τους οἱ τυ-
φλοί κι' ἔλαβε πάλι τά κομμένα χέρια του ὁ
Ἰερονίας. Σάν ἔφθασαν στή Γεθσημανῇ οἱ Ἀπό-
στολοι, ἐνταφίασαν μέ πολλές τιμές τό πάνσε-
πτο σκῆνος της Θεοτόκου κι' ἔμειναν ἐκεῖ ἐπὶ
τρεις ἡμέρες, ἀκούγοντας μέρα καί νύχτα τοὺς
ὕμνους πού ἔψελναν ἀκατάπαυστα οἱ φωνές τῶν
ἀγγέλων. Ἀπ' τήν κηδεῖα ἔλειπε, κατὰ θείαν
οἰκονομία, ἕνας ἀπό τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους
(πολλοὶ λέγουν πῶς αὐτός ἦτανε πάλι ὁ ἀπόστο-
λος Θωμᾶς), πού ἦρθε τήν τρίτη μέρα, πολύ λυ-
πημένος πού δέν ἀξιώθηκε νά ἰδεῖ κ' ἐκεῖνος,
ἐκεῖνα πού εἶδαν ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι. Τότε
ἄνοιξαν τόν τάφο γιά νά προσκυνήσει τό σῶμα
της Θεοτόκου καί ὁ καθυστερημένος Ἀπόστολος.
Ἀλλά μέ θαυμασμό καί ἀπορία ὅλοι τους ἀντί-
κρυσαν τόν τάφο ἀδειανό! Δέν ὑπῆρχαν παρά
μόνο τά «ἐντάφια σπάργανα», ὅπως καί στό
Χριστό, δηλ. τά νεκροσέντονα. Γονάτισαν οἱ Ἀπό-
στολοι καί προσκύνησαν τόν κενό τάφο της Πα-
ναγίας, πού εἶχε «μετασταθεῖ», καί εἶχε
ἀναληφθεῖ στόν Οὐρανό...

Πολλά εἶναι τά πατερικά καί ὕμνογραφικά
ἄνθη, πού ἔχουν θέμα τή θεία Μετάσταση της Πα-
ναγίας, γιατί πολλή εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ἁγίων στό
πρόσωπο της Παναγίας. Μά καί σήμερα ἀκόμη
ὅπως καί στοὺς αἰῶνες πού πέρασαν, ὅπου
ὑπάρχει ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ψυχὴ κ' ἡ πο-
νεμένη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου σκύβει μπρός στήν
εἰκόνα της Παναγίας, κι ἀποθέτει μ' ἐμπιστοσύ-
νη τό φορτίο τῶν πόνων της. Καί σ' ὅλο, βέβαια,
τόν κόσμο τιμοῦν τήν Παναγία καί τήν Κοίμησή
της, μά πιό πολύ στήν Ἑλλάδα - ὅπου δέν ὑπάρ-
χει χωριό ἢ πολιτεία πού νά μὴν ἔχει ναό στό ὄνο-
μα της Παναγίας - καί εἰδικώτερα τόν μῆνα της
Παναγίας, τόν Αὐγουστο, ὅπου ἡ μνήμη της Κοι-
μήσεως πανηγυρίζεται λαμπρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη
γιορτὴ της Παναγίας. Ὁ Χριστιανός, πού πι-
στεύει βαθιά, σκύβει αὐτὴ τή μέρα, βλέπει τόν
ἄδειο τάφο της, πληροφορεῖται τήν θεία Μετά-
σταση καί βλέπει στό βάθος τῶν θείων κριμάτων
καί τήν ἐλπίδα της δικῆς του μεταστάσεως. Κ' ἔτσι

ὁ τάφος αὐτός δέν γίνεται μόνο γιά τήν Παναγία
«κλιμαξὴ πρὸς οὐρανόν», ἀλλὰ καί γιά τόν κάθε πιστό πού
ἀγωνίζεται κάτω ἀπ' τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό
καί ἡ μνήμη της Κοιμήσεως «δέν εἶναι λυπηρὰ καί πεν-
θική, ἀλλὰ χαροποιὰ καί εὐφρόσυνος». «Διὰ ταῦτα τοί-
νυν, λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, καί ὁ θάνατος
αὐτῆς ζωηφόρος, εἰς οὐράνιον καί ἀθάνατον μεταβιβάζων
ζωὴν, καί ἡ τοῦτου μνήμη χαρμόσυνος ἑορτὴ καί παγκό-
σμιος ἐστὶ πανήγυρις»

Ἔτσι περίπου συμβουλεύει κι ὁ ἅγιος Ἀνδρέας νά πα-
νηγυρίζουμε τήν γιορτὴ της Κοιμήσεως: «Ἱερουσαλήμ, μὴ
σχετλιάζε· θυμήρης γάρ, οὐ πενήρης ἡ παρούσα πανή-
γυρις». Κι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀπευθυνόμενος
πρὸς τήν Θεοτόκο λέγει: «Ἐντεῦθεν οὐ σέ ὁ θάνατος ἐμα-
κάρισε, Θεοτόκε, ἀλλ' αὐτόν τόν θάνατον κατηγλάϊσας,
τήν τοῦτου κατήφειαν λύσασα καί χαράν θάνατον δεί-
ξασα».

Ἀλλὰ ἡ χαρὰ της γιορτῆς, γιά νά ναι γνήσια πρέπει νά
πηγάζει ἀπὸ συνείδηση μέ ἀγαθές πράξεις. Ἄς θυμη-
θοῦμε τόν ἱερό Χρυσόστομο: «ἑορτὴ οὐδὲν ἕτερόν ἐστίν
ἀλλ' ἡ εὐφροσύνη· εὐφροσύνην δέ πνευματικὴν καί νοε-
ράν οὐδὲν ἄλλο ποιεῖ, ἀλλ' ἡ συνειδὸς πράξεων ἀγαθῶν,
ὁ δέ συνειδὸς ἔχων ἀγαθὸν καί πράξεις τοιαύτας, αἰεὶ
ἑορτάζειν δύναται». Μέ ἄλλους λόγους, οἱ γιορτές πού
γίνονται πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων, καί ἰδιαίτερα της Πανα-
γίας, δέν πρέπει νά γίνονται «κοσμικῶς καί φιληδό-

νως», ἀλλὰ «θεϊκῶς καί πνευματικῶς»,
ὅπως λέγει ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.
Ὅχι μέ ἄσεμνους χορούς, παιχνίδια καί
τραγούδια ἄσεμνα καί αἰσχροῦ, τά ὅποια
«φιλεύοντας πέντε αἰσθήσεις μέ ἡδονικά
ἀντικείμενα καί τά ὅποια εἶναι πρόχειροι
ὁδοὶ εἰς κακίαν καί εἰσοδοὶ εἰς τὴν ἁμαρ-
τίαν». Ἡ τιμὴ μας πρὸς τὴν Παναγία τὴν
ἡμέρα της μνήμης της, πρέπει νά γίνεи καί
μέ τὴν ἀπαραίτητη καθαρότητα της ψυχῆς
καί τοῦ σώματος, ἀλλὰ καί μ' ἐλεημοσύνη
τῶν πτωχῶν καί μέ «συμπάθειαν τῶν δε-
ομένων». Καί τό σπουδαιότερον, «ἄς κα-
τασκευάσωμεν τὴν ἐνθύμησιν καί τὴν καρ-
δίαν μας, κατὰ τόν ἅγιον Νικόδημον,
ταμιεῖον καί κατοικίαν τῶν ἀρετῶν της
Θεοτόκου. Πῶς τοῦτο ἐμποροῦμεν νά κά-
μωμεν; Παρθένος εἶναι ἡ Θεοτόκος, καί
φιλοπάρθενος, καί ἀγνή, καί φίλαγνος; Βέ-
βαια καί ἡμεῖς ἂν ἔχωμεν ὄχι μόνον ἀγνόν
τό σῶμα ἀπὸ κάθε σαρκικὴν ἁμαρτίαν
ἀλλὰ καί τὴν ἐνθύμησίν μας καθαρὰν ἀπὸ
αἰσχροῦ καί ρυπαροῦς λογισμοῦς, θέλομεν
ἀποκτήσει εἰς τόν ἑαυτόν μας τὴν χάριν της
ὑπεράγνου Παρθένου. Φεύγει αὐτὴ κάθε
αἰσχρὸν πάθος; τοὺς ρυπαροῦς λογισμοῦς
ἀποστρέφεται; σιχαίνεται τὴν γαστριμαρ-
γίαν; πολεμεῖ τὴν πορνείαν; μισεῖ τοῦ θυ-
μοῦ τά κινήματα; δέν δέχεται τόν φθόνον
καί τὰς φιλονεικίας; - διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς
πρέπει νά μισῶμεν ὅλα τά ἀνωτέρω πάθη,
ἐάν θέλωμεν νά εἴμεθα μιμηταὶ καί φίλοι
της Παρθένου. Καί πάλιν· χαίρεται ἡ Παρ-
θένος εἰς τὴν νηστείαν καί τὴν ἐγκράτειαν·
εὐφραίνεται εἰς τὴν παρθενίαν καί σωφρο-
σύνη· ἀγαπᾷ τὴν εἰρήνην καί τὴν πραότητα·
ἐναγκαλιζεται τὴν ἀγάπην καί τὴν ταπει-
νωσιν· - διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς πρέπει νά
ἀγαπῶμεν τὰς ἀρετὰς ταύτας, ἐάν θέλω-
μεν νά εἴμεθα ἀκόλουθοι καί μιμηταὶ της
Παρθένου· καί, μέ συντομίαν, καθὼς ἡ
Παρθένος μισεῖ μὲν κάθε κακίαν· ἀγαπᾷ δέ
κάθε ἀρετὴν, οὕτω πρέπει νά κάμνωμεν
καί ἡμεῖς, ἵνα ἡ Παρθένος βλέπουσα ἡμᾶς
ἐστολισμένους μέ τὰς τοιαύτας ἀρετὰς,
ἐπιθυμῇ τοῦ κάλλους τῶν ψυχῶν μας
καί ἔλθῃ νοερώς εἰς ἡμᾶς, φέρουσα μαζί
της, κάθε σειρὰν πνευματικῶν χαρίτων καί
ἀγαθῶν».

ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
Π.Β. ΠΑΣΧΟΥ, σελ. 53

ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗΣ ΟΣΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἁγία Ὁσιοπαρθενομάρτυς Παρασκευή

26 Ἰουλίου

Τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Σκρέτα

Ἄνθη πολλά καί ποικίλα ἀρετῆς ἐκόσμισαν καί εὐωδίασαν τόν κόσμον καί τήν δημιουργία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ αἰῶνες τώρα, μέσα στό εὐλογημένο βίωμα τῆς μαρτυρικῆς ἀγιωσύνης καί στήν ταπεινή κατάθεση τῆς ἀτίμητης ἀνθρώπινης ἐλευθερίας, τῆς Ἐκκλησίας δέν καταργεῖται, δέ συντρίβεται, δέν καταταρρανεῖται, ἀλλά ἀνάγεται «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» καί γίνεται ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, γιά νά ὑπερβεῖ τίς νοθεύσεις, τίς ὑπερβολές, τίς παραχρήσεις.

Ἄνθος ὅμως ὠραιότερο καί εὐωδέστερο τῆς ἐδελούσιας ἐν Χριστῷ Παρθενίας οὔτε ὑπῆρξε, ἀλλ' οὔτε νομίζουμε θά ὑπάρξει. Βάρος ἀτίμητου θησαυροῦ καθαρότητος καί μαρτυρικῆς αὐτοπροαιρέτου ἀδλήσεως βαστάζουμε στούς ὤμους μας οἱ σύγχρονοι Χριστιανοί, καθώς ζοῦμε μέσα στό κλίμα «τοῦ περικειμένου νέφους μαρτύρων» τῆς Ἐκκλησίας. Βάρος παρακαταθήκης ἔργων μαρτυρικῆς ἀνδρείας, ὑπέρ φύσιν ἀδλήσεως, ὑπέρ λόγον καί ἔννοιαν καθαρότητος καί παρθενίας, ἀπό τοὺς καιροὺς τῆς ἐνθέου ἐνστάσεως τοῦ Παγκάλου Ἰωσήφ, μέχρι τοὺς ὑπέρ δύναμιν ἀγῶνες τῶν συγχρόνων ἀγωνιστῶν τῆς ἐν Χριστῷ καθαρότητος καί Παρθενίας, τῶν προσεκτικῶν, διακριτικῶν, ταπεινῶν καί ἀσκανδάλιστων μοναχῶν τῶν ἁγίων Μοναστηριῶν μας, ἐκείνων πού προέκριναν τόν παράδεισο τῆς κεκρυμμένης ἐν Χριστῷ

ζωῆς ἀπό τή δουλική ματαιοπονία τῆς ἐφήμερης δόξας καί τῆς κοσμικῆς καταξίωσης.

Ὑπόδειγμα φωτεινό, ἱλαρό, ταπεινό καί παρήγορο τῆς μαρτυρικῆς ἀγιαστικῆς πορείας τῆς παρθενίας στάθηκε, σέ χρόνους δεινούς καί τυραννικούς καί ἡ Ὁσιοπαρθενομάρτυς καί ἀδληφόρος τοῦ Χριστοῦ ἁγία Παρασκευή. Ἄνθος εὐώδες καί μυρίπνοον, τό ὁποῖο ἐκ τῶν ἔργων τῆς σιωπῆς καί ὄχι ἐκ τῆς ἐνοχλητικῆς ἐπιτηδεϊότητος τῶν λόγων μπορεῖ νά καταφραϊδρύνει τίς ψυχές καί τά σώματα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἀρετῆς, μέσα στίς σύγχρονες προκλήσεις τῆς φιλήδονης ἀπόλαυσης καί τῆς ἀπολαυστικῆς φιληδονίας.

Τό φωτεινό πρόσωπο τῆς ἁγίας, ὁ ὑπέρ φύσιν ἀγῶνας τῆς ἐν Κυρίῳ παρθενίας τῆς καί τά ἀδλητικά παλαίσματα τῆς μαρτυρικῆς ἐνστάσεως καί ὁμολογίας τῆς προβάλλουν, ὄχι μόνον γιά τοὺς παλαιούς ἐκείνους καιροὺς, ἀλλά περισσότερο γιά τό σύγχρονο κόσμο καί τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους, ὡς τά κατ' ἐξοχήν ἀντιστασιακά καί ἐπαναστατικά πρότυπα ζωῆς καί ἡθους.

Ἡ ζωή τῆς ἁγίας μᾶς προτρέπει καί μᾶς στηρίζει στό σταυρικό δρόμο καί στό πολυώδυνο στάδιο τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων, ὥστε νά μπορούμε καί ἐμεῖς νά εἴμαστε ἢ νά γινόμαστε φυσικῶς ἢ τροπικῶς ὅσοι, παρθένοι καί μάρτυρες.

Ὅσοι μέσα στοὺς πολλούς καί ποικίλους συμπνιγμούς τῆς κακίας καί τῆς ἐγωπαδοῦς ἀλαζονείας τοῦ σύγχρονου «πολιτισμένου» κόσμου. Ὅσοι μέσα στοὺς συντετριμμένους καιροὺς τῆς τυραννικῆς δαιμονικῆς τάσεως νά ἐξουσιάζουμε τοὺς ἀδελφούς μας. Ὅσοι ἀπέναντι στίς πολυσύνδετες παγιδεύσεις τῆς ὑποκρίσεως καί στίς ἡδικές νεκρώσεις τοῦ ψεύδους. Ὅσοι καί ἅγιοι μέσα στοὺς καιροὺς τῆς λοιδωρίας καί τῆς ἀποστασίας. Στούς χρόνους πού οἱ ἅγιοι ταυτίζονται εὐκολα μέ τά σύγχρονα φαιδρά προσωπεῖα τῆς πλάνης. Ὅσοι ταπεινοί μέσα στόν κόσμο, πού ἀπορρίπτει ἀκόμη καί τήν ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου Δημιουργοῦ του.

Παρθένοι φυσικῶς ἢ τροπικῶς μέσα στήν ἐν ψυχρῷ πορεία τοῦ σαρκολάτρη ἀποστάτη ἀνθρώπου πρὸς τήν ἀμνήστευση τῆς ἀμαρτίας καί τήν κατειρῶνευση τῆς σωματικῆς καί ψυχικῆς καθαρότητος. Παρθένοι, ὅπως οἱ παλαιοὶ ἅγιοι, καί οἱ πραγματικοὶ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, μέσα σέ ἓναν κόσμο πού διδάσκει πλέον ἀπροκάλυπτα καί μετ' ἐπιστήμης τοὺς σαρκικούς μολυσμούς, τοὺς ποικίλους σοδομισμούς, τήν ἀγάπη ὡς ζωῶδες παίγνιο.

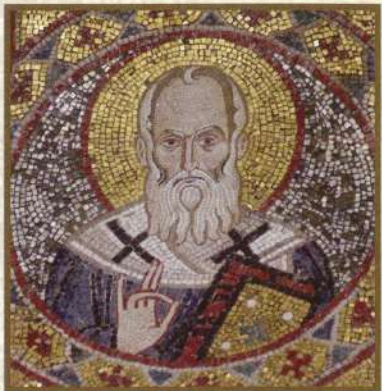
Ἀλλά καί μάρτυρες, μέσα στό σκότος καί τό χάος τῆς πνευματικῆς δειλίας, μέσα στόν ἀναπαυτικό δρόμο τοῦ βολεμένου ἥθους, μέσα στό ἀγῶδες κυνήγι τῆς ὑλικῆς καταξίωσης. Μάρτυρες συνειδήσεως, μάρτυρες αὐτοαπαρνήσεως, μάρτυρες σταυροαναστάσιμης χαρμολύπτης, μάρτυρες μαρτυρίας θείας ζωῆς.

Σ' ὅλα τοῦτα ἡ ἁγία ὀσιοπαρθενομάρτυς Παρασκευή εἶναι φῶς ὁδηγητικό καί τεκμήριο ἀληθείας, ὅτι ἡ ἀγιωσύνη δέν ἦταν μόνο γιά τοὺς μακρινούς καιροὺς τοῦ παρελθόντος, ἀλλά ἐξεχόντως γιά μᾶς καί γιά τό σημεῖρα, γιά τήν ταπεινή ἀνθρώπινη φύση καί γιά τήν αἰωνιότητα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

Γι' αὐτό καί ψάλλουμε πάλι καί πάλι τό θαυμάσιο δοξαστικό τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τά πέρατα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, καί τήν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα εὐφημήσωμεν λέγοντες· Χαίροις, Παρασκευή ὁσία καί θεοτίμπε· χαίροις, ἡ τό μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη· Χαίροις τῶν μαρτύρων ἰσοστάσιε, καί τῶν ὁσίων ὁμόσκηνε, μεθ' ὧν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Κόρη μου τό ωφέλιμον αὐτό δῶρον σοῦ προσφέρω ἐγώ ὁ Γρηγόριος· τοῦ πατρός δέ ἡ συμβουλή εἶναι ἡ ἀρίστη. Οὔτε ὁ ἀνάμικτος μέ λίθους χρυσός εἰς τὰς εὐγενεῖς γυναῖκας φέρει στολισμόν, οὔτε προσώπου, θείας εἰκόνος βάψιμο, πού εἶναι αἰσχρά τέρψις, διότι καλύπτει τήν ὄψιν μέ ὀλεθρίαν ὄψιν. Φορέματα δέ πορφυρᾶ, χρυσοῦφαντα, λεπτὰ, λαμπρά ἄς τά φοροῦν ἄλλες, πού κανένα καύχημα λαμπροῦ βίου δέν ἔχουν. Σύ ὁμως διά τήν σωφροσύνην φρόντιζε καί τό κάλλος πού καί οἱ τυφλοὶ θαυμάζουν. Τό ἦθος εἶναι ἄνθος ωραιότατον, σταθερόν, μόνιμον εἰς τήν γυναῖκα, πού ἔχει ἐξαίρετη φήμη. Νά σέβεσαι πρῶτα τόν Θεόν καί μετά τόν ἄνδρα σου, πού ὀφθαλμός τῆς ζωῆς σου εἶναι καί ρυθμιστής τῶν σκέψεών σου· αὐτόν μόνον νά ἀγαπᾷς καί εἰς αὐτόν μόνον νά ζητῇς ν' ἀρέσῃς. Καί πιό σφοδρά καί διαρκῆς ἡ στοργή σου σ' αὐτόν νά εἶναι, κάτω ἀπό τόν γάμον, ἐάν οὗτος τελειότερον σέ ἀγαπᾷ.

Τό θάρρος σου νά μή εἶναι ὄση ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνδρός σου, ἀλλ' ὅσον πρέπει, διότι εἰς ὅλα ὑπάρχει κόρος, εἰς ὅλα, εἰς τήν ἀγάπην ὁμως δέν πρέπει νά ὑπάρχη. Ἀφοῦ εἶσαι γυναῖκα ποτέ μή θελήσῃς νά φθάσῃς τόν ἄνδρα οὔτε τό γένος σου νά προβάλλῃς, οὔτε διά φορέματα νά κομπάζῃς, οὔτε διά σοφίαν· σοφία εἶναι νά κάνῃς ὅ,τι ὁ γάμος ἐπιβάλλει.

Διότι σέ σᾶς τοὺς δύο ὅλα κοινά· τά ἔκαμεν ὁ δεσμός τοῦ γάμου. Ὅταν θυμῶνῃ ὁ ἄνδρας σου, νά ὑποχωρῇς, ὅταν κουράζεται νά τόν βοηθῇς μέ μαλακά λόγια καί ἀρίστας συμβουλὰς καί ὁ λεοντοκόμος δέν καταπραΰνει μέ βίαν τοῦ θηρίου τήν ὀργήν, ὅταν ἀπό θυμοῦ βρυχᾶται, ἀλλά τό δαμάζει μέ χαϊδέματα καί γλυκά καί κολακευτικά λόγια.

Ποτέ μή ὑβρίσῃς τόν ἄνδρα σου γιά κάποια

ζημία, πού ἔκαμε, ἔστω καί πολύ θυμόν ἂν ἔχῃς· πλοῦτος γιά σέ πολὺς αὐτός εἶναι οὔτε δι' ἄστοχες ἐνέργειές του, διότι ἀπρέπεια ἡ ὕβρις εἶναι. Ὁ διάβολος πολλάκις ἀπό κακία ματαιώνει συνετὰ ἔργα· οὔτε ὡς ἀδρανῇ νά τόν κατηγορήσῃς, διότι δικαιούται νά τιμωρῇ. Νά μή ἐπαινῇς ἐκεῖνον, πού ὁ ἄνδρας σου δέν ἀγαπᾷ, διά νά τόν κάμῃς φίλον του μέ λόγους δολερούς.

Διότι ἂν ἡ εἰλικρίνεια ἀρμόζει εἰς εὐγενεῖς ἄνδρας καί γυναῖκας, κυρίως ὁμως ταιριάζει εἰς τὰς γυναῖκας. Κοινές τίς χαρές τίς λύπες ὅλες νᾶχετε, κοινές καί τίς φροντίδες, διότι ἔτσι τό σπῖτι θά προκόψῃ. Τήν γνώμην σου νά ἐκφράζῃς, ὁ ἄνδρας ὁμως νά ἀποφασίζῃ. Ὅταν οὗτος λυπῇται, λυπήσου λίγο μαζί του, διότι εὐχάριστος ἀνακούφισις εἰς τήν λύπην εἶναι ἡ λύπη τῶν φίλων· ἀμέσως ὁμως ὕστερα χαρούμενη νά εἶσαι καί χωρίς ἀγωνία. Λιμάνι ἀκύμαντο εἰς τόν θλιμμένον σύζυγον ἡ γυναῖκα του εἶναι. Ὁ ἀργαλιός καί τά μαλλιά τό ἔργον σου νά εἶναι καί φροντίδες μέ ἱεράς σκέψεις· οἱ ἔξω δουλειές ἀνήκουν εἰς τόν ἄνδρα. Ἀπό τό σπῖτι σου συχνά νά μή φεύγῃς, οὔτε πρὸς τέρψιν νά πηγαίνῃς σέ δημοσίας καί ἀτάκτους συγκεντρώσεις· αὐτό ἀφαιρεῖ τήν ἐντροπήν καί ἀπό τίς ντροπαλές καί σμίγει τά μάτια μέ μάτια. Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐντροπῆς εἶναι μητέρα ὅλων τῶν αἰσχροτήτων εἰς τὰς καλὰς συγκεντρώσεις μαζί μέ τοὺς συνετοὺς πηγαινε, διά νά ἐντυπώσῃς εἰς τόν νοῦν σου κάποιον καλόν λόγον, ἢ ἐλάττωμα νά κόψῃς, ἢ τόν δεσμόν μέ τοὺς ἀρίστους νά ἐνισχύσῃς. Τό σπῖτι σου σάν πόλις καί ἄλλος νά εἶναι. Νά μή φαίνεσαι σέ ἄλλους παρά εἰς τοὺς σώφρονες συγγενεῖς σου, τοὺς ἱερεῖς καί τοὺς σοβαροὺς νέους· εἴτε γέρους· οὔτε εἰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὑπερηφάνειαν καί ὄψιν δημίον· οὔτε ἀκόμη καί εἰς εὐσεβεῖς, πού ὁ ἄνδρας σου δέν θέλει εἰς τό

σπίτι, καίτοι σύ πολὺ τοὺς ἐκτιμᾷς. Ὑπάρχει διά σέ ὠφελιμώτερον ἀπό τόν καλόν σου σύζυγον, τόν μόνον πού πάρα πολὺ ἠγάπησες; Ὑψηλὰ φρονήματα νά ἔχῃς, ὅχι ὁμως ὑψηλοφροσύνην.

Ἐπαινῶ τὰς γυναῖκας πού ἄγνωστες εἰς τοὺς ἄνδρας εἶναι. Εἰς συμπόσιον γάμου ἢ γενεθλίων, πού εἶναι ἀγάπες, χοροὶ θορυβώδεις, καγχασμοί, ἀστεῖα ἄτοπα, νά μή πηγαίνῃς· διότι αὐτὰ τήν ἀγνότητά μέ θέλγητρα γρήγορα διαλύουν, ὅπως αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες τόν κηρόν. Οὔτε εἰς τό σπῖτι σου ιδιωτικά συμπόσια νά κάνῃς, παρόντος εἴτε ἀπόντος τοῦ ἐναρέτου συζύγου σου.

Νά μή κάνῃς ἀσέμνους μορφασμούς, ἔστω καί ἂν πολὺ ὠργισμένη εἶσαι· τοῦτο ἀσχημία εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι, εἰς τὰς γυναῖκας μάλιστα φέρει καί ἀλλοίωσιν τῆς μορφῆς. Στολίδια τὰ αὐτιά νά ἔχουν ὅχι μαργαριτάρια, ἀλλὰ τό νά ἀκοῦν καλὰ λόγια, καί νά κλείωνται ὑπὸ τοῦ νοῦ εἰς τὰ κακά. Ἐτσι εἴτε κλειστά, εἴτε ἀνοικτά εἶναι, θά μένῃ ἡ ἀκοή ἀγνή. Ἄς στάζῃ ἡ παρθενική σου αἰδώς ἀπὸ τὰ βλέφαρά σου ἀγνήν ἐντροπήν εἰς τόν σύζυγόν σου· νά προκαλῇς ἐντροπήν σέ ὅσους σέ βλέπουν, ὡς νά ἔχῃς κλειστά μάτια καί κάτω νά κύπτῃς.

Ἄν γλῶσσαν ἔχῃς ἀχαλίνωτη, πάντοτε ἔχθρὰ στόν ἄνδρα σου θά εἶσαι. Ἡ ἀνόητος γλῶσσα πολλάκις ἔκαμε κακόν καί εἰς τοὺς ἀθώους. Προτιμότερα ἡ σιωπή καί ὅταν ἀκόμη ἐπιβάλλεται νά ὁμιλῇ τις, παρά ἡ ὁμιλία, ὅταν δέν εἶναι καιρός δι' ἄτοπον λόγον. Ἄφησε τήν ἐπιθυμίαν τοῦ λόγου. Οἱ ὑπερήφανα βαδίζοντες δέν εἶναι σώφρονες· καί εἰς τό βάδισμα ὑπάρχει ἀκολασία. Καί τοῦτο ἄκουσε: νά μή ἔχῃς ἀδάμαστον σαρκικήν ὁρμήν, οὔτε πάντοτε νά χαρίζεσαι εἰς τόν σύζυγόν σου. Πείσε τόν ἄνδρα σου νά σέβεται τὰς ἱεράς ἡμέρας. Διότι εἶναι πρέπον ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ νά ὑποτάσσεται εἰς τοὺς θεῖους νόμους, ἂν καί τόν θεσμόν τοῦ γάμου ἔθεσεν ὁ ἄσαρκος Υἱός τοῦ Θεοῦ εἰς τό γένος ἡμῶν πρὸς βοήθειαν τοῦ πλάσματός του, ἵνα ἐνῶ ἄλλοι ἔρχονται καί ἄλλοι ἀπέρχονται, ἡ γέννησις διατηρῇ τό μεταβαλλόμενον ἀνθρώπινον γένος, πού σάν ρεῖθρον εἶναι ἄστατον λόγω τοῦ θανάτου καί σταθερόν λόγω τῆς τεκνογονίας. Ἀλλά διατί ἐγώ αὐτὰ ἐδῶ ἐκλεκτικῶς νά σοῦ τά προσφέρω; Ὁ ἴδιος ἐγνώρισα παραίνεσιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς μου. Ἐχεῖς, χαριτωμένη μου δῶρον θεῖον. Αὐτό ἐμπρός σου νά τό ἔχῃς ὡς ζωντανήν εἰκόνα εἰς

κάθε λόγον καί ἔργον σου, τώρα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ γάμου σου· αὐτή εἶναι ἡ θαυμασία παιδαγωγός, ἡ ὁποία σέ παρέλαβε ἀπὸ τόν πατέρα σου καί μέ χρηστά ἤθη σέ ἐμόρφωσεν, ἡ αὐταδέλφη τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιερέως Ἀμφιλόχου, τόν ὁποῖον ἔστειλα εἰς τόν Θεόν μαζί μέ τήν ἀγίαν Θέκλα, τόν μεγαλόφωνον κήρυκα τῆς ἀληθείας καί δόξαν ἰδικήν μου. Ἐάν ἀπὸ ἐμέ τόν γέροντα ἔλαβες κάποιον καλόν λόγον, σοῦ συνιστῶ νά τόν φυλάξῃς εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου, ὅπου ἔχεις καί τόν ἐξαίρετον σύζυγόν σου, τόν ὁποῖον ἀπῆλλαξες ἀπὸ τήν ὑπερηφάνειαν μέ τήν ἠθικήν σου ἀνωτερότητα. Τώρα αὐτό ὡς δῶρον σοῦ προσφέρω. Ἐάν δέ τό κάλλιστον θέλῃς, σοῦ εὐχομαι νά γίνῃς ὡς ἄμπελος πολύκαρπος, μέ τέκνα τέκνων, ἵνα δοξάζεται διά περισσοτέρων ὁ μέγας Θεός, διά τόν ὁποῖον γεννώμεθα καί εἰς τόν ὁποῖον πρέπει ἀπ' ἐδῶ νά κατευθυνώμεθα.

Σημ.: Τήν ἀνωτέρω «Παραίνεσιν» ἔγραψε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἰς τήν Ὀλυμπιάδα, ἡ ὁποία μετὰ 20 μηνῶν ἔγγαμον βίον, ἀποβιώσαντος τοῦ συζύγου τῆς, ἐχειροτονήθη Διάκονος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν.

Εἰς τήν Νικομήδειαν παρέμεινε ἐξόριστος ἐπὶ πολλά ἔτη ὡς συνεργάτης τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη εἰς τήν ἐξορίαν.

Ἡ θαυμαστή καί πνευματική κατά Θεόν ζωή τῆς Ὁσίας Ὀλυμπιάδος ἐξέπληξε πάντα νοῦν Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων. Ἐφήρμοξε τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τό ἴδιο θέλω καί αἱ γυναῖκες νά προσεύχωνται μέ ἐνδυμασίαν σεμνήν, νά στολίζουν τόν ἑαυτόν τους μέ συστολήν καί σωφροσύνην, ὅχι μέ φιλάρεσκα πλεξίματα τῶν μαλλιῶν τους ἢ μέ χρυσᾶ ἢ μαργαριταρένια κοσμήματα ἢ μέ ρούχα πολυτελῆ, ἀλλὰ μέ ὅ,τι πρέπει εἰς γυναῖκας, πού παρουσιάζονται εἰς τὰ μάτια ὅλων ὅτι σέβονται τόν Θεόν. Θέλω δηλαδή αἱ γυναῖκες νά στολίζονται μέ ἔργα ἀγαθὰ» (Α' Τιμ. 2, 9-10). Ἐταπείνωνε τίς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς μέ τήν ἐγκράτεια καί κάθε ἄλλη σκληραγωγία. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τήν μνήμη τῆς τῆς 25ῃ Ἰουλίου.

Ἡ κρίση τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας

Ἐφηβεία,
γάμος,
ἀγάμια
Τόμ. Α',
σελ. 78
π. Συμεών
Κραγιοπούλου

Ἀναπόφευκτη καί περαστική

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Κατά τὴν διάρκεια τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ ὅτι, λόγω τοῦ ὅτι ἀκριβῶς συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ πού ἔχουμε μέχρι τώρα ἀναφέρει, δημιουργεῖται πραγματικά μιά κρίση, ἡ κρίση, ὅπως λέγεται, τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Ἐχουν γραφεῖ καὶ εἰδικὰ βιβλία, καὶ ὑποθέτω ὅτι λίγο πολύ τὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας καὶ τὰ ρίχνουμε καμιά ματιά, ὅποτε βέβαια θέλουμε νὰ λύσουμε τὰ προβλήματα πού ἐμφανίζονται. Δημιουργεῖται ὄντως μιά κρίση, λόγω τῆς ἐπαναστάσεως πού ἐκδηλώνεται μέσα στὸν ἄνθρωπο: βιολογική, ψυχολογική, διανοητική, σωματική ἐπανάσταση.

Οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἐφήβου εἶναι μιά κρίση, καὶ εἶναι κάτι τὸ ὁποῖο θὰ περάσει. Δηλαδή, ὁ νέος τῶν δεκαπέντε, τῶν δεκαοκτῶ, τῶν εἴκοσι ἐτῶν εἶναι ὑπὸ τὴν ἐπήρεια αὐτῆς τῆς κρίσεως, ἡ ὁποία θὰ περάσει. Εἶναι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῆς καὶ τῶν ἐξελίξεων στὸν ὅλο ὀργανισμό του, καὶ ζεῖ μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραζάλη πού δημιουργεῖ ἡ κρίση, ζεῖ μέσα στὸ ξεδίπλωμα πού γίνεται στὴν ὑπαρξή του. Ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ ὅτι γιὰ μερικοὺς αὐτὴ ἡ κρίση συνεχίζεται μέχρι τὰ εἴκοσι πέντε, ἢ καὶ σὲ μεγαλύτερη ἀκόμη ἡλικία.

Οἱ μεγάλοι, οἱ γονεῖς καὶ οἱ δάσκαλοι ἀκόμη, πρέπει νὰ τὸ ξέρουν αὐτό, ὅτι δηλαδή ὄντως ὁ νέος περνάει μιά κρίση, ἀλλὰ εἶναι περαστική, καὶ ἐπομένως, ἀνάλογη νὰ εἶναι ἡ στάση τους ἀπέναντι στοὺς νέους αὐτῆς τῆς ἡλικίας. Συνήθως, βλέποντας τίς παράξενες ἐκδηλώσεις, βλέποντας τὴν ἀλλόκοτη συμπεριφορά τῶν

νέων, τρομοκρατοῦνται. Καὶ φυσικά ἡ ὅλη στάση τους ἐπηρεάζεται ἀπὸ αὐτὸν τὸν πανικό πού ὑφίστανται, καὶ ἐπομένως δὲν φέρονται - πρέπει νὰ τὸ ποῦμε - πάντοτε σωστά.

Παράλληλα ὁμως καὶ οἱ νέοι πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι αὐτὴ ἡ κρίση εἶναι κάτι περαστικό. Νὰ τὸ ξέρουν αὐτό, ὅχι μόνο γιὰ νὰ μὴν τρομοκρατηθοῦν ἀπὸ ἐκεῖνα πού παρουσιάζονται μέσα τους καὶ δημιουργοῦν μιά ἀσχημη διάθεση καὶ κατάσταση, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχουν πολλή-πολλή ἐμπιστοσύνη στὰ βιώματα καὶ στὴν ὅλη κατάσταση πού ζοῦν κατὰ τὴν περίοδο τῆς κρίσεως.

Ἐγὼ θὰ ἔλεγα καὶ γενικά νὰ μὴν ἔχουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτό τὸ ὁποῖο βιώνουμε καὶ σ' αὐτό τὸ ὁποῖο, μέ τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο, αἰσθανόμαστε καὶ σκεπτόμαστε. Εἶναι ἀποδεδειγμένο - ὁ καθένας μας τὸ ξέρει - ὅτι ἀλλίως σκεπτόμαστε φέτος καὶ ἀλλίως σκεπτόμασταν πέρσι. Τὸ ξέρει ὁ καθένας μας ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πού κάποια πράγματα πέραν τὰ θεωρούσαμε σωστά, ἀληθινὰ, καλὰ, καὶ θέλαμε, τρόπον τινά, νὰ τὰ παραδεχοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ὅπως τὰ παραδεχόμασταν ἐμεῖς καὶ νὰ τὰ ἐπιβάλουμε, ἂν γίνεται, στοὺς ἄλλους, φέτος ἀναθεωροῦμε τὴν στάση πού εἶχαμε ἀπέναντι σ' αὐτὰ καὶ ἀλλάζουμε γνώμη. Καὶ μάλιστα, τίς πὶο πολλές φορές ἡ γνώμη μας εἶναι τελείως ἀντίθετη ἀπὸ αὐτὴν πού εἶχαμε πέραν. Ἐάν λοιπὸν σὲ κάθε ἄνθρωπο συμβαίνει αὐτό, πολὺ περισσότερο συμβαίνει στοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι περνοῦν τὴν κρίση τῆς ἐφηβείας.

Οἱ νέοι πού περνοῦν αὐτὴν τὴν κρίση, μακάρι νὰ μπορούσαν νὰ σκεφθοῦν - τὸ θέμα εἶναι πῶς θὰ σκεφθοῦν, καὶ ποιὸς θὰ τοὺς πείσει νὰ σκεφθοῦν ἔτσι - ὅτι ἡ κρίση αὐτὴ εἶναι μιά φυσιολογική, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ἀναταραχή καὶ εἶναι ἀναπόφευκτη, ἀλλὰ εἶναι περαστική. Θὰ ἔρθει μέρα πού ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκδηλώνονται στὸν ὅλο ψυχοσωματικὸ ὀργανισμό τους θὰ κατασταλάξουν, θὰ φορμαρισθοῦν, θὰ τακτοποιηθοῦν, ὅποτε ὁ νέος θὰ εἶναι πιά ἐλεύθερος ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατάσταση, καὶ ἔτσι θὰ μπορεῖ νὰ σκεφθεῖ πὶο ἐλεύθερα, πὶο ἄνετα, ὥστε τελικὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζεται πολὺ ἀπὸ αὐτὴν.

Πιστεύω - δὲν ξέρω ἂν κάνω πολὺ μεγάλο λάθος - ὅτι οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι

θὰ σκεφθοῦν κάπως ἔτσι καὶ θὰ τὰ ἔχουν αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τους, θὰ προφυλάξουν τὸν ἑαυτοὺς ἀπὸ πολλές κακοτοπιές, θὰ ἀποφύγουν ἐκδηλώσεις, βιώματα, πράξεις καὶ γενικῶς τὴ ζωὴ ἐκεῖνη γιὰ τὴν ὁποία ἀργότερα οἱ ἴδιοι θὰ μετανιώσουν.

Χρειάζεται καὶ οἱ μεγάλοι νὰ τὸ ἔχουν αὐτό ὑπ' ὄψιν τους. Ἐγὼ προσωπικῶς τὸ λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψιν μου. Ἐκὼ τὴ γνώμη ὅτι δὲν πέφτω ἔξω καὶ νομίζω ὅτι τελικὰ τὰ πράγματα ὁδηγοῦνται ἐκεῖ πού πρέπει νὰ ὁδηγηθοῦν. Ὅταν δηλαδή ἔρθει μιά μητέρα νὰ παραπονεθεῖ γιὰ τὸν γιό της, γιὰ τὴν κόρη της, πού, καθὼς διανύει τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, εἶναι ἔτσι, εἶναι ἀλλίως, δὲν συμμερίζομαι, ἂν θέλετε νὰ πῶ ἔτσι, τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ὅλη ταραχὴ πού ἔχει αὐτὴ ἡ μητέρα. Πιστεύω ὅτι, μόλις περάσει κρίση καὶ κατασταλάξουν, φορμαριστοῦν, ὅπως εἶπαμε, αὐτὰ πού ἐκδηλώνονται στὸν ψυχοσωματικὸ ὀργανισμό τοῦ νέου, θὰ φρονιμέψει - μέ τὴν καλὴ ἔννοια - ὁ γιὸς ἢ ἡ κόρη, ἂν πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο νηφάλιο, συνετό, ἰσορροπημένο, γιὰ ἄνθρωπο πού ἔχει διάθεση νὰ πιστέψει, καὶ θὰ ἀναλάβει τὴν εὐθύνη τῶν πράξεων του καὶ θὰ προχωρήσει πὶο ὁμαλὰ στὴ ζωὴ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὅταν ἔχω διάλογο μέ ἕνα νέο, εἴτε δεκαοκτῶ χρονῶν, εἴτε εἴκοσι, εἴτε εἴκοσι πέντε, ἢ καὶ τριάντα χρονῶν, γιὰ τὰ προβλήματα του, καὶ διαπιστώνω ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη μέσα του διαταραχές, ἀναστατώσεις - ὅλα αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πράγματα, ἀπομεινάρια ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία - ἂν τυχόν ὁ νέος εἶναι τρομοκρατημένος, ταραγμένος καὶ ἀνήσυχος, δὲν συμμερίζομαι αὐτὴ τὴν διάθεσή του. Οὔτε πάλι, καθὼς βλέπω τὸν νέο ἢ τὴ νέα νὰ εἶναι σὲ μιά κατάσταση πού δὲν δεῖχνει ἀκόμη ὅτι θὰ πάει μπροστά, σχηματίζω τὴ γνώμη ὅτι δὲν ἔχω νὰ περιμένω κάτι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Μόλις κατασταλάξουν τὰ πράγματα, καινούργιες ιδέες καὶ καινούργιες σκέψεις θὰ ξεπηδήσουν, καὶ θὰ ἐμφανισθοῦν καινούργια βιώματα πὶο συνετὰ, πὶο φρόνιμα, πὶο γνήσια, πὶο ἀνεπηρέαστα ἀπὸ τὴν παραζάλη καὶ ἀπὸ τὴν ἀλογία, γιατί κυρίως ὁ ἐφήβος, κατὰ κάποιον τρόπο, παραλογίζεται. Ὅπως λέει ὁ Ὅμηρος, οἱ νέοι ἔχουν τὸ μυαλό πὶο πάνω ἀπὸ τίς τρίκες τῆς κεφαλῆς.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΝΑΒΙΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ Ἐνημέρωση γιὰ μιά σύγχρονη καὶ ἐπικίνδυνη πλάνη (ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο τεῦχος)

3. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ

Τὸ φαινόμενο τῆς νεοειδωλολατρίας στὴ χώρα μας ἔχει μιά ἰδιάζουσα μορφή. Οἱ Ἕλληνες νεοπαγανιστές ἢ δωδεκαθεῖστες ἢ «ἐθνικοὶ» ἢ «ἀρχαιολάτρες», ὅπως αὐτοαποκαλοῦνται, ἀγωνίζονται νὰ συνδυάσουν ἐντέχνως τὰ ποικίλα θρησκευτικὰ τους μορφώματα μέ τὸ ἀρχαιοελληνικὸ κλέος καὶ πολιτισμό. Φτάνουν σὲ σημεῖο νὰ μονοπωλοῦν καὶ νὰ οἰκιοποιοῦν τὸν ἀρχαιοελληνικὸ πολιτισμὸ καὶ νὰ ἐπιχειροῦν νὰ ἀποξενώσουν ἀπὸ αὐτὸν τὸ σύνολο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πού δὲν ἀσπάζεται τὰ θρησκευτικὰ τους «πιστεύω». Ἀκόμα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνα θέλουν νὰ ἀποστερήσουν ἀπὸ τοὺς μὴ παγανιστές! Σύμφωνα μέ ἐπίσημες ἀνακοινώσεις τους «γνήσιοι Ἕλληνες εἶναι μόνον ὅσοι ἀσπάζονται τὴν πατρώα θρησκεία», δηλαδή τὴν ἀρχαία εἰδωλολατρικὴ θρησκεία!

Στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν καὶ δροῦν ἀρκετές παγανιστικές ἢ φιλοπαγανιστικές ὁμάδες, μέ ἀγεφύρωτες θρησκευτικές καὶ ἰδεολογικές διαφορές μεταξύ τους. Μέ πληθώρα πολυτελῶν περιοδικῶν, βιβλίων, ἐκπομπῶν μέσω τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως, ἀλλὰ καὶ ἱστοσελίδων στὸ διαδίκτυο, προσπαθοῦν νὰ κάνουν γνωστὴ τὴν ὑπαρξὴ τους καὶ νὰ προωθήσουν τίς θρησκευτικές τους θέσεις. Ἰσχυρίζονται μέ πρωτοφανή φανατισμὸ καὶ πνεῦμα μισαλλοδοξίας, ὅτι δὴθεν ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὑπόδουλη ἐδῶ καὶ δεκαῆξι αἰῶνες στὸν Χριστιανισμό, ὁ ὁποῖος γι' αὐτοὺς εἶναι «ἐβραϊκὴ αἵρεση, ἀπόλυτα ξένη πρὸς τὴν ἑλληνικὴ κοσμοθέαση»! Ἐντελῶς ἀνιστόρητα καὶ ἀντιεπιστημονικὰ ἰσχυρίζονται πῶς ὁ Χριστιανισμὸς ἐπιβλήθηκε στὸν Ἑλληνισμό διὰ τῆς βίας τὸν 40 καὶ 50 μ.Χ. αἰῶνα καὶ ὅτι δὴθεν «κατέσφαξε ἑκατομμύρια ἐθνικούς». Διαδίδουν ἐπίσης παραπλανητικά ὅτι «κατέστρεψε τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἱερά τους, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἔργα τέχνης», ἀποσιωπώντας τὸ γεγονὸς ὅτι πολλὰ διεσώθησαν ἀπὸ Χριστιανούς. Διαγράφουν τὴν ἐνδοξη χιλιετὴ Βυζαντινὴ περίοδο τῆς ἱστορίας τοῦ Γένους μας, ἀρνούμενοι ἔτσι τὴν διαχρονικότητα καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἀπορρίπτουν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὡς δὴθεν «ἐβραϊκὴ μυθολογία»

καὶ ἐπιτίθενται ἐμπαθῶς κατὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Διατυμπανίζουν μέ στόμφο πῶς ἀκόμη καὶ σήμερα «τὸ δικτατορεῦον δόγμα», ὅπως ἀποκαλοῦν τὴν Ἐκκλησία, «καταπιέζει ἀφόρητα τοὺς ἐθνικούς»! Χωρὶς κανένα ἐνδοιασμό ἀπαιτοῦν νὰ τοὺς παραχωρήσουμε τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία τοὺς ἀνήκει!

Προβάλλουν ἕνα μεγάλο πλῆγμα παράλογων διεκδικήσεων. Ζητοῦν ἐπίμονα ἀναγνώριση τῶν ποικίλων θρησκευτικῶν μορφωμάτων τους, ὅχι ἀπλὰ ὡς «γνωστὴ θρησκεία», ἀλλὰ «ὡς τὴν μόνη νόμιμη θρησκεία στὴν Ἑλλάδα»! Ζητοῦν νὰ τοὺς ἀποδοθοῦν οἱ ἀρχαιολογικοὶ χώροι γιὰ νὰ τοὺς μετατρέψουν σὲ χώρους λατρείας, ἀφοῦ κατεδαφίσουμε τοὺς παρακείμενους χριστιανικοὺς ναοὺς μας, σὲ ἀπόσταση ἕως πεντακόσια μέτρα ἀπὸ αὐτοὺς, διότι, ὅπως ὑποστηρίζουν, ἔχουμε μιάνει τὰ ἱερά τους! Κατὰ ὁμάδες συγκεντρώνονται στὸν Ὀλυμπο καὶ σὲ ὑπαίθριους ἀρχαιολογικοὺς χώρους καὶ τελοῦν παγανιστικές τελετές, ἀναβιώνοντας ἀρχαιοελληνικὲς παγανιστικὲς ἑορτές, ὅπως εἶναι τὰ ἡλιοστάσια. Ταυτόχρονα ἔχουν καθιερώσει καὶ τελετές ὀνοματοδοσίας, γάμου, κηδείας, μνημοσύνου κ.λπ. Ἐν ὅψει τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων στὴ χώρα μας τὸ 2004 ἐπεδίωξαν οἱ νεοπαγανιστές νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ μεγάλο πολιτιστικὸ καὶ ἀθλητικὸ γεγονός καὶ νὰ προβάλουν τὰ νεοπαγανιστικὰ μηνύματά τους.

Μερικὲς ἀπὸ τίς ὁμάδες αὐτές δὲν ἀναγνωρίζουν τοὺς νόμους τοῦ κράτους, τοὺς θεωροῦν ἄκυρους, διότι τοὺς ἐφτιαξαν, ὅπως ὑποστηρίζουν, «οἱ δολοφόνοι κατακτητὲς Χριστιανοί». Σὲ δημοσιευμένα κείμενά τους ἐκφράζονται μέ πρωτοφανή βία καὶ ἐμπάθεια κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ ὑβρίζουν μέ χυδαιότητα τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς πίστεώς μας.

Στὰ ἴδια κείμενα ἀναφέρονται ἀπροκάλυπτα στὴν συμμαχία τους μέ ἄλλες ἀντιχριστιανικὲς ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», μέ στόχο τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Συνεχίζεται

Μουσουλμάνος (λαθρο)μετανάστης
σχετικά πρόσφατα μετέφερε τή γυ-
ναίκα του σέ μαιευτήριο τῆς Πάτρας
γιά νά γεννήσει...

Μόλις ἔβαλαν τή γυναίκα του στόν
θάλαμο γιά νά γεννήσει, πρόσεξε τήν
εἰκόνα τῆς Παναγίας στόν τοῖχο καί
ἀμέσως εἶπε στόν ὑπεύθυνο γιατρό:
- Αὐτό τό κάδρο (ἐννοοῦσε τό εἰκόνι-
σμα) κατέβασέ το ἀμέσως ἀπό ἐκεῖ. Δέν
θέλω μόλις γεννηθεῖ τό παιδί μου νά δεῖ
αὐτό τό πρᾶμα!

Ἔγινε μιά σχετική φασαρία, ἡ γυ-
ναίκα ἀγχώθηκε καί γιά νά μήν χειροτε-
ρέψουν τά πράγματα, οἱ ὑπεύθυνοι
δέχθηκαν νά κατεβάσουν τήν εἰκόνα
τῆς Παναγίας (κακῶς) μέ σκοπό νά τήν
ἀνεβάσουν ἀμέσως μετά.

Ὁ μουσουλμάνος ἔμεινε νά περιμένει
στήν αἴθουσα ἀναμονῆς πότε θά τελει-
ώσει ὁ τοκετός.

Μετά ἀπό ὥρες βγῆκε ὁ γιατρός καί
τοῦ ἀνακοίνωσε:

- Ἡ γυναίκα σου γέννησε φυσιολο-
γικά. Ἐκεῖνη εἶναι καλά. Τό παιδί σου
ὅμως γεννήθηκε τυφλό! Ὅχι μόνο
εἰκόνα τῆς Παναγίας δέν θά δεῖ, ἀλλά
οὔτε καί τίποτα ἄλλο στόν κόσμο!

«Ἄσατε λαοί, τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν ἄσατε
σήμερον γάρ τήν ὀλόφωτον
ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράντους
παλάμας,
τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος
ἄνευ σπορᾶς,
παρατίθουσιν ᾧ καί πρεσβεύει
ἀδιαλείπτως,
δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην,
καί τό μέγα ἔλεος»*

* Ὕμνος τῆς ἀκολουθίας
τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου.

Μουσουλμάνος ἀπαίτησε νά κατεβεῖ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπό Νοσοκομεῖο

Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν ἐπιθυμεῖ τήν εἰρήνην. Ἡ
εἰρήνη εἶναι τό μεγαλύτερο ἀγαθό ἀπό ὅσα μπορεῖ νά ἐπι-
θυμήσει καί νά ἀπολαύσει ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι θησαυρός
πολύτιμος, χωρίς αὐτόν ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυστυχισμένος. Πολ-
λές καί διάφορες εἶναι οἱ εὐχές πού ἀνταλλάσσονται κατὰ τίς
ἐόρτιες ἡμέρες, κυρίως γιά εἰρήνη ἀτομική καί παγκόσμια.

Χαιρετισμό εἰρήνης ἀπηύθυνε καί ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χρι-
στός στοὺς φοβισμένους καί ταραγμένους μαθητές του μετά τήν
ἐνδοξη τριήμερη Ἀνάστασή Του. «Εἰρήνη ὑμῖν», λέγει ἐπανει-
λημμένα σ' αὐτούς. Εἰρηνεύετε, γαληνεύετε καί ἀπολαῦστε τή
μοναδική χαρά πού σᾶς προσφέρει ὁ αἰώνιος θρίαμβος, πού
πρέπει νά γίνει καί δικός σας θρίαμβος.

Πράγματι ὁ κόσμος ἔχει μεγάλη ἀνάγκη σήμερα ἀπό αὐτή τήν
εἰρήνη! Ἐνῶ ἔχει ὅλα τά ἀγαθὰ τοῦ λείπει αὐτό τό ὑπέρτατο
ἀγαθό. Πόλεμοι καί ἀκαταστασίες, ἐμφύλιοι σπαραγμοί καί τρο-
μοκρατία, καταδυνάστευση καί ἐχθροπραξίες, μαστίζουν δυ-
στυχῶς σήμερα τή ζωὴ ὅλων τῶν λαῶν. Παρ' ὅλον ὅτι ὁ
σύγχρονος ἄνθρωπος ἔφθασε στά ἄστρα, ἐβάδισε ἀκόμη καί στή
σελήνη, ἐξερεύνησε τόν μακρόκοσμο καί τόν μικρόκοσμο, ὁ
ἄνθρωπος αὐτός δέν μπόρεσε νά βρεῖ ἱκανοποίηση καί γαλήνη,
δέν μπόρεσε νά ἐξασφαλίσει τήν εὐτυχία του.

Τίθεται ὅμως τό ἐρώτημα τί φταίει ἄραγε γι' αὐτή τήν κακο-
δαιμονία; Ποιά εἶναι ἡ αἰτία πού ἡ εἰρήνη εἶναι μέν τό παμπό-
θητο ὄνειρο τοῦ ἀνθρώπου παραμένει ὅμως ἀπραγματοποιήτο;
Ἡ αἰτία εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει εἰρήνη μέ τόν Θεό. Δέν κα-
τάλαβε ἀκόμη πῶς ἡ εἰρήνη εἶναι ἓνα ἐσωτερικό ἀπόκτημά του,
εἶναι πλοῦτος πνευματικός πού γεννιέται ἀπό συνειδητή χρι-
στιανική ζωή, εἶναι εὐλογία καί δῶρο τοῦ Θεοῦ καί ὄχι γέννημα
διεθνῶν συμφωνιῶν καί πολιτικῶν προπαγανδῶν.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ ἀπό τά βάθη τῆς
καρδιάς του τήν εἰρήνην, ἀλλά συχνά ἀγνοεῖ τήν φύση τοῦ ἀγα-
θοῦ, τό ὅποιο ἐπικαλεῖται μέ ὅλες τίς εὐχές του, γιατί οἱ δρόμοι
πού ἀκολουθεῖ γιά νά τό ἐπιτύχει δέν εἶναι πάντοτε οἱ δρόμοι
τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό πρέπει νά μάθει σέ τί συνίσταται ἡ ἀναζή-
τηση τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης καί νά ἀκούσει τή διακήρυξη τοῦ
δώρου αὐτοῦ τῆς εἰρήνης ἀπό τόν Θεό διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπό τήν ἀρχή ἀκόμη τῆς βιβλικῆς ιστορίας βλέπουμε πῶς ὁ
Θεός ὀνομάζεται Θεός εἰρήνης. Ἐτσι ὁ προφήτης Ἡσαΐας (9,6)
δηλώνει ἔντονα ὅτι ἡ εἰρήνη αὐτή προέρχεται ἀπό τόν «ἄρχοντα

Η ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΣ

(Ἐφεσ. 2, 14)

της ειρήνης», όπως αποκαλείται ο Κύριος. Καί ότι από Αυτόν περιμένει κανείς αυτό τό αγαθό, όπως λέει ο προφήτης Δαυΐδ: «Καί ἄς λέγουν πάντοτε ὅλοι ὅσοι θέλουν τήν ειρήνην τοῦ δούλου σου: ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος» (Ψαλμ. 34, 27). Ἔτσι λοιπόν, μπορεί νά κοιμᾶται ειρηνικά ὅποιος ἐμπιστεύεται τόν ἑαυτό του στόν Θεό (Ψαλμ. 4, 9). Αυτό εἶναι καί τό μήνυμα πού διακηρύττει ἡ Καινή Διαθήκη ἀπό τόν Εὐαγγελιστή Λουκᾶ ὡς τόν Ἰωάννη, περνώντας ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς ζωγραφίζει τήν μορφή τοῦ Θεοῦ βρέφους, πού μέ τήν γέννησή του φέρει τήν ειρήνην στόν κόσμον. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς ειρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. 2, 14). Ἔχοντας ὑπόψη τό μήνυμα αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας θά διδάξει πῶς πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ειρήνης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «Αὐτός ἐστὶν ἡ ειρήνη ἡμῶν» (Ἐφεσ. 2, 14). Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ειρήνη μας. Ὁ χριστιανός δέν ἐκλαμβάνει τήν ειρήνην σάν ἀπρόσωπη ἔννοια, ὅπως συμβαίνει μέ τούς κοσμικούς ἀνθρώπους, ἀλλά ὡς συγκεκριμένο πρόσωπο, πολλές φορές ἡ Ἁγία Γραφή ὑπογραμμίζει τήν μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή ἡ ἀληθινὴ ειρήνη ἀποκτᾶ ὑπόσταση μόνο στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος. Ἡ ειρήνη αὐτή, ἐκτός ἀπὸ συγκεκριμένη ὑπόσταση - πρόσωπο, εἶναι ταυτόχρονα καί κατάσταση, πού βιώνεται ἀπὸ τόν ἄνθρωπο μέ τήν ἡρεμὴ ἐκείνη κατάσταση τῆς ψυχῆς, στήν ὁποία δέν ὑπάρχει ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως ἀπὸ τήν ἁμαρτία καί ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ἀλλά ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί «ὁ ζητῶν ειρήνην Χριστόν ἐκζητεῖ» κατὰ τόν Μ. Βασίλειο. Ἐπίσης ἡ ἐν Χριστῷ ειρήνη, ἡ ὁποία εἶναι ὑπόθεση ἐσωτερικῆς βιώσεως, εἶναι φυσικό

νά ἐπηρεάζει τήν ἐξωτερικὴ ἀνθρώπινη συμπεριφορά. Ἐπομένως διαφέρει ριζικά ἀπὸ τίς διακρατικές συμβάσεις ειρήνης καί τίς συνήθως ὑποκριτικές ἐιρηνικές σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται ἠθικοῦ ἐρίσματος καί κατὰ τό πλεῖστον παρουσιάζουν ἐπιπολαιότητα, προσωρινότητα, ιδιοτέλεια, οἱ ὁποῖες ἀποβλέπουν στήν ἐπίτευξη εὐτελῶν «τακτοποιήσεων». Γιὰ τόν λόγο αὐτό ὁ Χριστός, λίγο πρὶν ἀπὸ τό πάθος Του, ὅταν ἡ θλίψη κυρίευε τούς μαθητές Του, πού ἐπρόκειτο νά ἀποχωρισθοῦν ἀπὸ τό Διδάσκαλό τους, ἀποχαιρετῶντας αὐτούς, τούς εὐχήθηκε νά ἀποκτήσουν τὴ δική Του ειρήνη, πού εἶναι τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τήν ειρήνην τοῦ κόσμου, «ειρήνην ἀφίημι ὑμῖν, ειρήνην τήν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν», δηλαδή ειρήνην σὰς ἀφῆνω. Σὰς δίδω τήν ἀληθινὴν ειρήνην, τήν ὁποία ἔχω ἐγὼ καί τήν ὁποία ἤλθα νά φέρω εἰς τόν συνταρασσόμενο ἀπὸ τήν ἁμαρτία κόσμον. Δέν σὰς δίδω ἐγὼ ειρήνην ὑποκριτικὴ καί ἀπατηλὴ καί ἀσταθῆ, σάν αὐτὴ πού δίδει ὁ κόσμος (Ἰωάν. 14, 27). Σχολιάζοντας δέ τήν περικοπή αὐτὴ ὁ Μέγας Βασίλειος γράφει: «Ζήτησε λοιπόν, τήν ειρήνην τοῦ Κυρίου..., διότι Αὐτός εἶναι ἡ ἀληθινὴ ειρήνη». Καί ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης προσθέτει: «Ἡ καρδιά σου ἀγαπητέ, ἐκτίσθη ἀπὸ τόν Θεό καί ἀνήκει σ' Αὐτόν. Διὰ τοῦτο καθημερινῶς σοῦ φωνάζει νά τοῦ τὴ δώσεις. Δός μοι υἱὲ σὴν καρδίαν».

Τὰ κείμενα αὐτὰ βεβαιώνουν μιὰ μεγάλη πνευματικὴ ἀποκάλυψη, ὅτι ἡ ἀληθινὴ ειρήνη, ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα, εὐρίσκεται μόνο κοντὰ στό Χριστό. Γιατί ὅταν χάσει ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τοῦ Θεοῦ, τότε διεστραμμένη ρίχνεται στὰ πράγματα τοῦ

κόσμου τούτου, ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, ἔχει ἀξιώσεις ὑλικές, τὴν ἐνδιαφέρει περισσότερο τό σήμερα, φοβᾶται τὴν ἀπώλεια τῶν ἀγαθῶν, πού ἀπέκτησε, φοβᾶται τό θάνατο καί ἡ ἀγωνία τὴ συνταράζει μέρα νύχτα. Καί ἐφαρμόζεται πλήρως αὐτό, πού λέει ὁ Ντοστογιέφσκι, «χωρὶς Θεοῦ ὅλα ἐπιτρέπονται». Μέ τέτοιες, λοιπόν, ἔκδοτες στὰ ὑλικά πράγματα καρδιές, μέ τέτοιους λαίμαργους γιὰ τὰ ἐγκόσμια ἀνθρώπους πῶς νά μπορέσεις νά θεμελιώσεις τήν ἀληθινὴν ειρήνην; Ἀκόμη γιὰ ποιὰ ειρήνην μποροῦν νά μιλοῦν αὐτοὶ πού ἐπιχειροῦν τόν ἀποχρωματισμό τοῦ λαοῦ σέ ἐποχὴ πού τὰ ναρκωτικά ἔχουν σαπίσει καί ἀχρηστεύσει ἓνα μεγάλο μέρος τῆς νεολαίας μας, μέ τάση συνεχοῦς αὐξήσεώς τους, σέ ἐποχὴ πού ἡ ἀνθηκότητα καί ἡ διαφθορά κυριαρχοῦν στὴ ζωὴ μας;

Ποιὰ ειρήνην μποροῦν νά θεμελιώσουν αὐτοί, πού ἀγωνίζονται μέ κάθε τρόπο νά δημιουργήσουν ἄθεο κράτος, ἄθεη παιδεία, ἄθεο στρατό καί διευρύνουν ἔτσι τόν κύκλο τῶν ἀπελπισμένων ἀνθρώπων, αὐξάνουν τὴν ἐγκληματικότητα καί διαλύουν περισσότερες οἰκογένειες; Μέ τέτοιες προϋποθέσεις εἶναι ποτέ δυνατόν νά εὐτυχεῖ καί νά ειρηνεύει ὁ ἄνθρωπος;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

μέ ὅσα προαναφέραμε θέλουμε νά τονίσουμε κυρίως δύο βασικὲς ἀλήθειες:

Πρῶτον ὅτι δέν ἔχουμε σκοπὸ νά ὑποτιμήσουμε, οὔτε καί νά ἀγνοήσουμε τούς ἀγῶνες καί τίς προσπάθειες, πού καταβάλλονται στίς ἡμέρες μας ἀπὸ πολλοὺς γιὰ

τὴν ἐξασφάλιση τῆς ειρήνης, ὅπως αὐτοὶ βέβαια τὴν κατανοοῦν οἱ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλως τε ὁ χριστιανός ἐκτός ἀπὸ τὸν προσωπικό του ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐσωτερικῆς ειρήνης ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ειρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου, μέ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ πρώτη θά φέρει τὴ δεύτερη. Στό ὄνομα, λοιπόν, τοῦ μεγάλου εἰρηνοποιοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὁ κάθε χριστιανός ἀποδέχεται, ἀλλά καί συνεισφέρει σέ κάθε προσπάθεια πού γίνεται στοὺς καιροὺς μας γιὰ τὴν ειρήνην καί τὴ συνεργασία ἀτόμων καί λαῶν.

Δεύτερον ὅτι, παράλληλα μέ τὸν ἀγῶνα πού κάνει ὁ χριστιανός γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς ειρήνης, ὑπενθυμίζει πρὸς ὅλους ὅτι κάθε προσπάθεια θεμελιώσεως τῆς ειρήνης ἔξω ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι καταδικασμένη σέ ἀποτυχία καί τελικὰ ἀποβαίνει σέ καταστροφή καί δυστυχία καί ὅτι αὐτοὶ πού προσπαθοῦν νά ἐπιβάλουν μιὰ τέτοια ειρήνη χωρὶς Θεοῦ δέν ἐγνώρισαν ποτέ τό δρόμο τῆς ειρήνης.

Ὡς τόσο ὅμως ὁ Κύριος ἐξακολουθεῖ νά εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τίς κλειδαμπαρωμένες θύρες τῶν καρδιῶν μας καί νά φωνάζει: «Ἴδού ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καί κρούω» (Ἀποκ. 3, 20). Κρούει, ἀλλά πόσοι τὸν ἀκούουν; Καί ἀπὸ αὐτοὺς πόσοι τὸν ἀνοίγουν; Ὅσο ὅμως ἡ θύρα τῆς καρδιᾶς μας παραμένει κλειστή, τόσο καί ἡ ἀληθινὴ ειρήνη θά εἶναι ὄνειρο ἀπατηλό. Αὐτό ἀποτελεῖ πάγια ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας.

H.I.X.

ἔργα ἀγάπης

«Η ΜΕΡΙΜΝΑ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ
ΝΑ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΔΕΙ-
ΝΟΠΑΘΟΥΝΤΕΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ
ΜΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΝΕΙ ΤΑ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΑΓΑΘΑ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΟΥΣ

Πολύ συνοπτικά θά αναφέ-
ρουμε όρισμένες δραστηριότητες
του «Σωματείου» μας.

Κατά τό ἔτος 2012 διαθέσαμε
γιά βοήθεια ἑνδεῶν καί δοκιμα-
ζομένων ἀδελφῶν μας τά παρα-
κάτω ποσά.

1) Γιά τακτικά μηνιαῖα βοηθή-
ματα διαθέσαμε τό ποσό τῶν
27.585€

2) Γιά τήν ἀγορά καί διανομή
τροφίμων διαθέσαμε τό ποσό
4.475€.

3) Ἐπίσης διαθέσαμε καί
ἀρκετά τρόφιμα, πού ἦταν προ-
σφορά μελῶν, δωρητῶν καί συ-
νεργατῶν τοῦ Σωματείου μας.

4) Βοηθήσαμε μέ τρόφιμα τά
συσσίτια δύο Ἱερῶν Ναῶν τῆς
πόλεώς μας (Ἀγίων Πάντων καί
Ἀγίου Ραφαήλ, Νικολάου καί
Εἰρήνης).

Ἐκτός ἀπό τήν τακτική βοήθεια
σέ 110 περίπου οἰκογένειες βο-
ηθήσαμε ἑκτακτα καί πολλούς δο-
κιμαζομένους ἀδελφούς μας μέ
χρήματα, τρόφιμα καί ἄλλους

τρόπους, γιατί ἡ φτώχεια καί ἡ δυ-
στυχία εἶναι μεγάλη.

Πολλοί ἐρωτοῦν ὑπάρχουν πε-
ριπτώσεις δυστυχούντων ἀνθρώ-
πων;

Βεβαίως, ναί. Οἱ λέγοντες αὐτά
ἀγνοοῦν τήν πραγματικότητα, ἡ
δέ σκληρή πραγματικότητα εἶναι
ὅτι, παρ' ὅλη τήν «κρατική» καί
κυρίως τήν Ἐκκλησιαστική μέρι-
μνα, ὅπως καλυφθοῦν ὅλες οἱ
ἀνάγκες τῶν πτωχοτέρων καί
ἀσθενεστέρων μελῶν τῆς κοινω-
νίας μας, ἐν τούτοις ἡ πτώχεια
καί ἡ δυστυχία δέν ἐξέλιπαν.

Ὑπάρχουν γέροντες ἄποροι καί
ἐγκαταλελειμμένοι, οἱ ὅποιοι ζοῦν
κάτω ἀπό ἄθλιες συνθῆκες.
Ὑπάρχουν χῆρες καί ὀρφανά πού
δέν ἔχουν κανένα πόρο ζωῆς.
Ὑπάρχουν καί ἄλλες γυναῖκες καί
παιδιά, τῶν ὁποίων ὁ σύζυγος καί
ὁ πατέρας ζεῖ σέ ξένες χῶρες καί
δέν δείχνει κανένα ἐνδιαφέρον
γιά τήν οἰκογένειά του. Ὑπάρ-
χουν καί ἄλλες περιπτώσεις δυ-
στυχούντων, πού δέν εἶναι δυνατό
νά φαντασθεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώ-
που. Ὁ πόνος καί ἡ δυστυχία
ἀπλώνεται καί συνθέτει καθημε-
ρινά κοινωνικά δράματα.

Ὑστερα ἀπ' ὅλα αὐτά φροντί-
ζουμε ἡ δράση τοῦ Σωματείου
μας νά ἀνταποκρίνεται στίς

ἀνάγκες τῶν βοηθουμένων μας
καί νά ἀναπαύουμε ὅσο τό δυ-
νατό περισσότερους ἀδελφούς
μας, πού βρίσκονται σέ ἀνάγκη,
γιατί ὁ πόνος καί ἡ δυστυχία τοῦ
πεινασμένου μικροῦ ἢ μεγάλου,
πού λιμοκτονεῖ εἶναι ἀληθινό
μαρτύριο. Ὁ δυστυχής εἶναι κάτι
ιερό. Εἶναι ὑπαρξη πού τήν
κλαῖς, χωρίς νά τήν γνωρίζεις.
Ὅταν ἀτενίζεις ἡ πληροφορεῖσαι
γιά ἀνθρώπους, πού ὑποφέρουν
ἀπό τήν φτώχεια συγκλονίζεσαι
καί αἰσθάνεσαι νά σφίγγεται ἡ
καρδιά σου.

Τέτοιες εἰκόνες ὑπάρχουν πολ-
λές καί οἱ ἐμπειρίες ἀπό αὐτές
λειτουργοῦν ἀνάλογα στήν ψυχή
μας. Ὑποσχόμαστε στό Θεό ὅτι
θά συνεχίσουμε τίς προσπάθειές
μας, ὅτι θά συνεχίσουμε νά προ-
σφέρουμε τίς ὑπηρεσίες μας σ'
αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους καί ὅτι
θά συνεχίσουμε ἀκόμη νά ἐνημε-
ρώνουμε καί ἄλλους γιά τόν πόνο
καί τή δυστυχία, πού ὑπάρχει σέ
πολλούς συνανθρώπους μας.

Ὑστερα ἀπό αὐτά, μποροῦμε
νά ποῦμε πῶς ἡ δράση τοῦ Σω-
ματείου μας, μέ τή βοήθεια πάν-
τοτε τοῦ Θεοῦ, ὑπῆρξε
ἐκανοποιητική στήν ἀνακούφιση
τῶν ἑνδεῶν ἀδελφῶν μας.

Τό Δ.Σ. τοῦ Φιλανθρωπικοῦ
Σωματείου μας, ἔχοντας ἐπί-
γνωση τῶν εὐθυνῶν του καί τοῦ
ὕψηλοῦ ἔργου πού ἐπιτελεῖ θά
προσπαθήσει, μέ τή βοήθεια τοῦ

Θεοῦ, καί τή δική σας ἠθική καί
ὕλική συμπαράσταση νά κατα-
βάλει ὅλες τίς δυνάμεις του γιά
νά διευρύνει τοὺς ὀρίζοντές του,
νά βελτιώσῃ καί νά πλουτίσῃ
τήν προσφορά του στοὺς ἀναξιο-
παθοῦντες συνανθρώπους μας.

Γι' αὐτό τό ἔργο τοῦ Σωμα-
τείου μας εἶναι πολύτιμο καί
πρέπει νά συνεχισθεῖ μέ περισ-
σότερο ζήλο καί νά μὴ ὑποβαθμι-
σθεῖ. Τό ἱερό αὐτό χρέος πέφτει
στά σημερινά μέλη του, τοὺς κλη-
ρονόμους αὐτοῦ τοῦ θεάρεστου
ἔργου πού ἐπιτελεῖ ἐπὶ 49 χρό-
νια μέχρι σήμερα καί συνεχίζει
νά ἐπιτελεῖ μέ τή βοήθεια τοῦ
Θεοῦ.

Τέλος τό Διοικητικό Συμβούλιο
αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά εὐχα-
ριστήσῃ ὅλους τοὺς συνεργάτες
του, πού μέ ζήλο παρέχουν τίς
πολύτιμες ὑπηρεσίες τους γιά
τήν προαγωγή τοῦ ἔργου πού
μας ἔταξε ὁ Θεός.

Ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐνημερω-
τική ὁμιλία τοῦ Προέδρου τοῦ
Διοικ. Συμβουλίου τοῦ φιλαν-
θρωπικοῦ Σωματείου μας κατά
τήν ἐτήσια Γενική Συνέλευση τῶν
μελῶν του, πού ἔγινε στίς 16
Μαΐου 2013.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΗΛΙΑΣ
ΧΑΜΑΜΤΖΟΓΛΟΥ

